

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w następstwie wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, funkcjonariusz został zaliczony do I grupy inwalidów.

§ 3. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania przysługującego członkom rodziny funkcjonariusza z tytułu jego śmierci wskutek wypadku lub choroby ustala się w wysokości:

- 1) 1 000 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawniony małżonek lub dziecko zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 200 000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego, jeżeli do odszkodowania są uprawnieni równocześnie małżonek i dziecko (dzieci) bądź tylko dzieci,
- 2) 1 000 000 zł — gdy do odszkodowania są uprawnieni tylko rodzice,
- 3) 500 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawnione tylko jedno z rodziców lub rodzeństwa albo z wnuków,
- 4) 200 000 zł — dla każdego z rodziców, rodzeństwa lub wnuków zmarłego, jeżeli są oni uprawnieni obok innej osoby.

2. Kwotę odszkodowania ustaloną dla dzieci funkcjonariusza dzieli się między nie w częściach równych.

3. Kwota odszkodowania przysługująca małżonkowi lub dzieciom, które są sierotami zupełnymi, nie może być niższa niż kwota dwunastomiesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy.

§ 4. 1. Kwoty jednorazowych odszkodowań określone w niniejszej uchwale ulegają corocznemu podwyższeniu o taki procent, o jaki wzrosło przeciętne miesięczne uposażenie funkcjonariuszy w roku poprzedzającym rok podwyżki. Kwoty jednorazowych odszkodowań wynikające z podwyżki zaokrąglą się w górę do pełnego 1 000 zł.

2. Minister Spraw Wewnętrznych ogłasza wysokość kwot jednorazowych odszkodowań, o których mowa w ust. 1, w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Podwyższone kwoty jednorazowych odszkodowań mają zastosowanie do wniosków o jednorazowe odszkodowanie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem w związku ze służbą bądź zaistniały wskutek choroby pozostającej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby albo zwiększenie uszczerbku na zdrowiu bądź związek śmierci funkcjonariusza z wypadkiem i chorobą pozostającą w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej został stwierdzony począwszy od dnia ogłoszenia podwyższonych kwot jednorazowych odszkodowań w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. 1. Przepisy uchwały stosuje się również do spraw o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków lub chorób, o których mowa w ustawie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany takim wypadkiem bądź chorobą został stwierdzony począwszy od dnia wejścia w życie uchwały.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spraw o zwiększenie jednorazowego odszkodowania, jeżeli w następstwie wypadku lub choroby nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, o którym mowa w art. 5 ust. 4 ustawy, z tym że kwotę zwiększenia odszkodowania ustala się w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej niż 10 000 zł za każdy procent stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego było ustalone odszkodowanie.

§ 6. Traci moc uchwała nr 27 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1987 r. w sprawie podwyższenia kwot jednorazowych odszkodowań dla funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą (Monitor Polski Nr 8, poz. 65).

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r., z tym że przepis § 3 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

267

ZARZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 20 września 1988 r.

w sprawie szczegółowych zasad przyznawania oraz trybu wypłacania ekwiwalentu pieniężnego uczniom szkół zawodowych realizującym program praktycznej nauki zawodu.

Na podstawie § 15 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie zasad organizowania i finansowania praktycznej nauki zawodu oraz ponoszenia kosztów kształcenia przez zakłady pracy zatrudniające absolwentów szkół zawodowych (Dz. U. Nr 52, poz. 268 i z 1988 r. Nr 29, poz. 201) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnie-

nia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) „zakładach pracy” i „warsztatach” — rozumie się przez to jednostki, o których mowa w § 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września

1985 r. w sprawie zasad organizowania i finansowania praktycznej nauki zawodu oraz ponoszenia kosztów kształcenia przez zakłady pracy zatrudniające absolwentów szkół zawodowych (Dz. U. Nr 52, poz. 268 i z 1988 r. Nr 29, poz. 201), zwanego dalej „rozporządzeniem”,

- 2) „uczniach” — rozumie się przez to uczniów, o których mowa w § 1 pkt 6 rozporządzenia, w tym również uczniów szkół wymienionych w tym punkcie, działających jako szkoły specjalne,
- 3) „roku nauki” — rozumie się przez to te lata nauki, dla których plan nauczania przewiduje zajęcia praktyczne i praktyki zawodowe, przyjmując za pierwszy rok nauki rozpoczęcie tych zajęć lub praktyk.

§ 2. 1. Uczniowie realizujący program praktycznej nauki zawodu organizowanej w formie zajęć praktycznych i praktyk zawodowych:

- 1) w zakładach pracy, na podstawie umowy zawartej między szkołą a zakładem pracy,
- 2) w warsztatach

otrzymują za zrealizowane godziny tej nauki ekwiwalent pieniężny, zwany dalej „ekwiwalentem”, obliczony według stawek zależnych od oceny uzyskanej z zajęć praktycznych za okres (semestr), z zastrzeżeniem ust. 4 oraz § 3 i 4, lub oceny za odbytą praktykę.

2. Stawki ekwiwalentu za jedną godzinę zajęć praktycznych i praktyk zawodowych wynoszą:

- 1) w pierwszym roku nauki przy uzyskanej ocenie:
 - a) dostatecznej — 18 zł/godz.,
 - b) dobrej — 20 zł/godz.,
 - c) bardzo dobrej — 22 zł/godz.,
- 2) w drugim roku nauki przy uzyskanej ocenie:
 - a) dostatecznej — 22 zł/godz.,
 - b) dobrej — 24 zł/godz.,
 - c) bardzo dobrej — 26 zł/godz.,
- 3) w trzecim roku nauki przy uzyskanej ocenie:
 - a) dostatecznej — 26 zł/godz.,
 - b) dobrej — 28 zł/godz.,
 - c) bardzo dobrej — 30 zł/godz.

3. Stawki ustalone w ust. 2 pkt 3 stosuje się również przy obliczaniu ekwiwalentu w czwartym i piątym roku nauki, a we wszystkich latach nauki — w szkołach zawodowych dla absolwentów zasadniczych szkół zawodowych, a także w pedagogicznych studiach technicznych.

4. Uczeń, który za okres (semestr) uzyskał ocenę dobrą lub bardzo dobrą z zajęć praktycznych, a chociażby z jednego z pozostałych przedmiotów ocenę niedostateczną, otrzymuje ekwiwalent obliczony według stawki najniższej, ustalonej dla danego roku nauki.

§ 3. 1. W wypadku gdy zajęcia praktyczne w okresie (semestrze) danego roku nauki uczeń odbywa w więcej niż jednym zakładzie pracy, ekwiwalent za te zajęcia wypłaca każdy z tych zakładów, stosownie do liczby zrealizowanych w nim przez ucznia godzin i uzyskanej oceny z zajęć.

2. Uczeń, który zmienił szkołę w okresie (semestrze) roku nauki, otrzymuje ekwiwalent w każdej ze szkół stosownie do liczby godzin zajęć praktycznych, które w niej zrealizował, i uzyskanej oceny z zajęć.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 i 2 przepis § 2 ust. 4 stosuje odpowiednio zakład pracy lub szkoła, wystawiające uczniowi ocenę z zajęć praktycznych za okres (semestr) roku nauki.

§ 4. 1. Dyrektor szkoły na wniosek rady pedagogicznej, a zakład pracy, w którym uczniowie odbywają zajęcia praktyczne, na wniosek dyrektora szkoły może ustalić krótsze okresy, za które będzie wypłacany ekwiwalent, niż okres (semestr) roku nauki.

2. Ekwiwalent za okresy krótsze niż okres (semestr) wypłaca się według stawki najniższej dla danego roku nauki.

3. Jeżeli uczeń, któremu wypłacono ekwiwalent według zasad określonych w ust. 2, otrzymał za okres (semestr) danego roku nauki z zajęć praktycznych ocenę:

- 1) dobrą lub bardzo dobrą, otrzymuje wyrównanie ekwiwalentu według stawki przewidzianej dla tej oceny, z uwzględnieniem przepisu § 2 ust. 4,
- 2) niedostateczną, traci prawo do ekwiwalentu w następnym okresie (semestrze) roku nauki.

§ 5. Uczniowie realizujący program zajęć praktycznych i praktyk zawodowych w zawodach i specjalnościach szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej i kultury oraz w zawodach i specjalnościach uciążliwych, ustalonych w wykazie, o którym mowa w § 15 ust. 3 rozporządzenia, otrzymują ekwiwalent według stawek określonych w § 2, zwiększony o 25%.

§ 6. Ekwiwalent za zajęcia praktyczne wypłaca się w terminie do 10 dni po zakończeniu okresu (semestru) lub okresów, o których mowa w § 3 i 4, w danym roku nauki, a za praktykę zawodową — w terminie do 10 dni po zakończeniu praktyki.

§ 7. 1. Do czasu zrefundowania ze środków Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej w trybie określonym w § 20 rozporządzenia ekwiwalent wypłaca się:

- 1) w zakładach pracy określonych w § 19 ust. 1 rozporządzenia — ze środków obrotowych,
- 2) w szkołach prowadzących zajęcia praktyczne (dla uczniów tych szkół lub skierowanych na te zajęcia przez inne szkoły) oraz w szkołach kierujących uczniami na zajęcia praktyczne i praktyki zawodowe do indywidualnych gospodarstw rolnych — ze środków planowanych na stypendia dla uczniów.

2. Kwoty refundacji z tytułu wypłat dokonywanych zgodnie z ust. 1 pkt 2 zarachowywane są na wznowienie środków.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 21 marca 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania oraz trybu wypłacania ekwiwalentu

pieniężnego uczniom szkół zawodowych realizującym program praktycznej nauki zawodu (Monitor Polski Nr 13, poz. 92).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

p.o. Minister Edukacji Narodowej: *H. Bednarski*

268

ZARZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 23 września 1988 r.

w sprawie trybu postępowania kwalifikacyjnego przy zatrudnianiu na stanowisku docenta w szkole wyższej osób posiadających stopień naukowy doktora.

Na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Postępowanie kwalifikacyjne przy zatrudnianiu na stanowisku docenta w szkole wyższej osób posiadających stopień naukowy doktora przeprowadzają rady wydziałów na wniosek dziekana wydziału lub rektora szkoły wyższej.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć tylko osoby spełniającej warunki określone w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201 i z 1987 r. Nr 22, poz. 128).

3. Rada wydziału, wszczynając postępowanie kwalifikacyjne, wybiera spośród członków rady posiadających tytuł naukowy profesora lub zajmujących stanowisko docenta trzyosobową komisję oraz powołuje trzech recenzentów posiadających tytuł naukowy lub zajmujących stanowisko docenta i posiadających stopień naukowy doktora habilitowanego, w tym dwóch spoza grona rady wydziału.

4. Komisja, o której mowa w ust. 3, po zapoznaniu się z opiniami recenzentów przedstawia radzie wydziału swoje stanowisko wraz z uzasadnieniem.

5. Rada wydziału, po zapoznaniu się z przedstawionym przez komisję stanowiskiem, o którym mowa w ust. 4, podejmuje uchwałę w sprawie kwalifikacji do zajmowania przez kandydata stanowiska docenta.

§ 2. 1. Uchwałę rady wydziału, o której mowa w § 1 ust. 5, dziekan wydziału przekazuje rektorowi szkoły wyższej, który przedstawia ją do opinii senatowi.

2. Zaopiniowany przez senat i radę wydziału wniosek wraz z wymaganą dokumentacją ustaloną przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych rektor przedstawia właściwemu ministrowi.

§ 3. 1. Wniosek, o którym mowa w § 2 ust. 2, wymaga uzyskania pozytywnej opinii Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych.

2. Wniosek, o którym mowa w § 2 ust. 2, przedstawia Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych minister nadzorujący daną szkołę wyższą, w terminie nie dłuższym niż dwa miesiące od daty wpływu pełnej dokumentacji wniosku do ministerstwa.

§ 4. Uprawnienia dziekana wydziału i rady wydziału określone w zarządzeniu przysługują odpowiednio dyrektorowi oraz radzie instytutu nie będącego jednostką organizacyjną wydziału.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Edukacji Narodowej: w z. *A. Łuczak*

269

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI PRZESTRZENNEJ I BUDOWNICTWA

z dnia 17 października 1988 r.

w sprawie zasad sporządzania projektów założeń do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, projektów tych planów oraz kontroli ich realizacji.

Na podstawie art. 11 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 35, poz. 185, z 1986 r. Nr 47, poz. 226, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1988 r. Nr 24, poz. 166) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

1) ustawie — rozumie się przez to ustawę z dnia 12 lipca